

DRAMATICKÉ STUDIO „ČIN“ V PRAZE

Repertoár „ČINU“ v sezoně 1943-44

Září	Josef Heyduk	KRISTLA
Říjen	Marcel Hudec	ERINYE
Listopad	H. Drachmann	BYL JEDNOU JEDEN KRÁL
Prosinec	Déda Papež	VĚČNÝ KYCHOT
Leden	F. X. Svoboda	OLGA RUBEŠOVÁ
Únor	Pavel Tkadlec	NEUVĚŘITELNÉ VĚCI
Březen	A. a V. Mrštíkové	MARYŠA
Duben	Marinetti	OHNVÝ BUBEN

V květnu a červnu jest připraven následující výběr her:
G. Büchner LEONCE A LENA — Otakar Theer FAËTHON —
F. Zavřel NAPOLEON — Věra Jakešová BACCHANALE —
Miroslav Macháček MODRÝ HUSAR

Kromě toho připravujeme čtyři literární matiné v úpravách mladých autorů, sdružených v Literárním Klubu „ČIN“ a několik mimořádných literárních večerů

**Na titulní straně DAGMAR NEUMANNOVÁ jako komorná
ve Vavříkově hříčce CASANOVA**

Foto „ČIN“

Autorovo všelicos

CASANOVA je nápad, anekdota, aktovka ve třech jednáních, co jen budete chtít, jen mi ho nechtějte poměřovat metrem, co máte na dramata i jejich svět. Dovolte autorovi, aby si hrál, když píše hru na hravé thema a dovolte hercům, aby si hráli, když hru na hravé thema uvádějí na jeviště. Věřím totiž, že i taková hra má právo na svou inscenaci, třebaš neodpovídala míře dramatu.

foto Truneček

Déda PAPEŽ v titulní postavě Vavříkova
CASANOVA

CASANOVA jako první hříčka vznikl v létě roku 1940 v zámecké knihovně v Mnichově Hradišti. Mají tam totiž v jednom pokoji regály, naplněné knihami, které kdysi dávno katalogisoval pan knihovník Casanova. Probíral jsem se jimi - a tak mi najednou připadlo i nepřípadlo podivné, že autor tak famosních pamětí (nikdy jsem je nepřečetl, to snad ani není možné) zalezl nakonec mezi knihy, aby je mechanicky popisoval, zapisoval a ukládal.

Toť se ví, na takový osud by se dalo jít s celým arsenálem psychologické magie - ale právě u Casanovy se mi to jaksi nehodilo. Nevolá po tom ten budoárový hrdina, neboť pan Giacommo Casanova comte de Seingalt rozhodně nebyl prokletý milenec, jako byl tragický don Juan. To nepíše ostatně nic nového. Byl to jen dobrodruh, dobrodruh a ani o chlup více. Potom zestárnul, zalezl mezi ty knihy a velmi pravděpodobně proklínal zrcadla.

Jinak si jej představití nedovedu.

Potom jsem vyšel z té knihovny do zámecké zahrady - a tam se mi rozehrál závěr druhého jednání. K postavě přibyla situace, na které je celá ta hříčka o panu Casanovi postavena. A k postavě a k situaci začaly se potom samy sebou připojovat jiné - a celke samozřejmě - postavy a situace, až se jednoho dne zdálo, že je tu čas, aby se jim dostalo aspoň jakéhos takéhos řádu tří drobných jednání.

A tak vznikl CASANOVA.

Potom vypsal dramatické studio „Čin“ soutěž na divadelní hru a CASANOVA se jí zúčastnil. Co měl také doma dělat? A když uplynuly dlouhé týdny a měsíce, a když se už dávno zapomělo, kde je ten jeden oklep CASANOVY, ještě ohehda jsem jej tady viděl, přišel dopis, že hříčka o panu kolegovi knihovníkovi CASANOVOVI nebyla v té soutěži z nejhorších - a že se tedy bude hrát.

I s Pánem Bohem, hrejte si s ní . . . !

—
Ještě k té jedné situaci.

To já velmi dobře vím, že vtip bezprostředního účinku CASANOVY je současně jeho slabostí. A právě proto, že to vím, není mi bojácnou předchozí obrarou proti kritice, když říkám, že s mírou na drama se na CASANOVU nesmí. CASANOVA není drama. Jeho struktura s rozhodujícím motivem vnějšího překvapení je velmi křehká a unese pouze ten podtitul, který právem nese. A ten praví, že CASANOVA je hříčka na zámku podle osvědčených vzorů.

Také mi říkali, že nedělám dobře, když se jako divadelní spisovatel představuji tak málo závazně.

Snad . . . Možná . . .

Mohl bych si umýt ruce a odvětit, že já jsem CASANOVU z té soutěže nevytáhl. Ale já si je neumyju a s klidnou tváří prohlásím, že jsem docela rád, že se hraje. Divadelní autor s divadelními hrami ve stolku, ten jako by ani neexistoval. A, upřímně řečeno, mně se v CASANOVOVI zamlouvá nejeden dialog tak, že jsem toužil uslyšet jej se scénou. Uviděti jej.

—
Ostatně —

já už mlčím. Napsal jsem a herci hrají. Nyní tedy přijde souzení. Za svou osobu bych rád řekl, že o ně velmi stojím. A víc: že na ně mám svaté právo, i kdyby znělo sebe přikřeji.

Jen když mne poučí.

—
Ještě dedikaci.

Připisuji CASANOVU Spolku českých knihovníků.

Komu také jinému?

Zdeněk VAVŘÍK.

Vavříkova hříčka v kritice

Vavříkova prvotina se jeví jako rutinovaná kopie starých vzorů. Členové „Činu“ ji sehráli se slušným úspěchem. Předností jejich projevu je čistá jevištní mluva a snaha po úměrném gestu. Nad velmi dobrý průměr vynikli D. Neumannová v roli Karoliny a D. Papež v titulní roli. Dramatické Studio „Čin“ má již tak slušnou úroveň, že by mělo úsilovně pokračovati na cestě, kterou se již několikrát ubíralo v minulosti a na které se znovu objevilo posledními dvěma premierami; mělo by se stát pokusnou scénou nových autorů, kterým taková scéna chybí.

Z herců velmi překvapila D. Neumannová v roli koketní komorné jako zřejmý talent, a pak D. Papež v roli zestárlého Casanova.

AFŠ., A-Zet.

DRAMATICKÉ STUDIO

Ředitel Déda Papež

„Čin“

v Praze

Zdeněk VAVŘÍK

CASANOVA

Lyrická hříčka na zámku ve třech jednáních podle osvědčených vzorů. — Režie Miloš Vávra. — Výprava Otakar Skalský. — Scénická hudba podle výběru Mir. Žouželky. — Kostýmy J. Svátek

OSOBY:

Casanova	Déda Papež
Hraběnka	Veronika Opatná
Komtesa	Líba Zelenková
Teta	Daša Faustusová
Komorná	Dagmar Neumannová
Hrabě	Miloš Vávra
Markýz	Tadeáš Karnecký
Myslivec	Josef Janoušek
Sluha	Miroslav Macháček

U klavíru Ota Lehner

Na zahájení sezony připravujeme dramatisaci povídky
Josefa Heyduka KRISTLA - Režie Déda Papež

Podání hry skupinou „Čin“ nutno pochválit. Běrou všichni svou práci se zanícením a vážně. Ovládají role, daří se jim charakteristika, dobře artikulují... Snaží se seč jsou hrát divadlo po svém a z nabízených vzorů si vybírají diskretně. V titulní úloze dobře maskovaného Casanovy vystoupil pilný Děda Papež. Snad nemusel tak kroutit a na jazyku převalovat slova a věty, nepůsobí to vkusně. V gestu - a to tu bylo velmi důležité - byl výborný. Všichni ostatní by zasloužili být jmenováni.

V. — Národní Práce.

Putování za veselohrou

Kdo se prakticky obírá divadelní režii a dramaturgií, ať již z ochotnického zájmu o naše české divadlo nebo jako profesionál, každý narazí na dobře známou potíž naší divadelní literatury - nedostatek skutečně dobrých veseloher. Rozumějte dobře: mám na mysli původní literaturu. Pročítat rukopisné novinky s touhou objevit veselohru, která by znamenala skutečně kladný přínos našemu jevišti, je bohužel cesta trnín a hlozím. Ovšem - v naší starší literatuře najdete pravé veseloherní skvosty, ale... Kdyby nebylo toho prožluklého „ale“ přes než se přeneseme těžko ten, kdo chce svou divadelní práci dojít aspoň kousek dál, než kam jsme již dospěli. Tyto hry jsou totiž za desetiletí, která uplynula od jejich vzniku, již tak dokonale exploatovány, že prostě nemohou dát možnost nového tvoření ať režijního, ať hereckého.

Ptáte se možná v duchu: Což je to tak těžké napsat tři jednání skutečného veselí? Vždyť na tom zloha nic není, vezme se párek mladých lidí, který se nemůže pro odpor nepřejících rodičů dostat a za různých veselých příhod se nakonec jejich tatíček přece jen uvolí dát svůj souhlas. Jednoduchý recept a přitom osvědčený již kolikrát. Ale, byli byste opravdu spokojeni, kdybychom vám třeba dnes večer sehráli něco podobného? Nevadilo by vám to, že jste podobné zápletky již nesčíslněkrát viděli? Proto požadujeme na nových autorech, aby jejich veselohry měly bezpodmínečně nový, nebo aspoň nově řešený námět, který je jevištně účinně zpracovaný. Děj se musí vyvíjet ve svižném rytmu od lehce nahozené exposice až po rozumně řešenou katastrofu. Dialog musí překvapovat lehkostí a vtipem, aby v hledišti vzbudil dobrou pohodu a od denních trampot osvobozující smích. Ale nejen hlediště - i jeviště se chce bavit. I herci s režisérem chtějí být účastní toho obecně veselého večera a chtějí se v takové hříčce sami osvěžit po těžké práci, která je vyčerpává při řešení složitých konfliktů obsažených v tragediích.

Tohle všechno jsem napsal proto, abych ozřejmil, co pro praktického divadelníka znamená Vavříkův «Casanova». Není mým úkolem podávat zde literární rozbor této hry. Je věcí oficiální kritiky, aby «Casanovovi» dala, což jeho jest. Pro herce a režiséra je to prostě hra, která má všechny předpoklady, aby příjemně pobavila obě strany: obecenstvo i interprety.

Ve výkladu svého režijního pojetí «Casanovy» se nepotřebuji a také nehodlám šířit o svém názoru na rokokové období galantních dobrodružství, ani poukazovat z jakých případných filosofických úvah jsem dospěl k celkové stavbě hry. Vždyť ji autor sám obdařil křišťálovou průzračností a mou snahou nebude nic jiného, než ji tuto čírost zachovat. Nechtějte tedy na mně, abych vám vykládal tak jednoduchou věc jako je rozkoš z důšku osvěžujícího nápoje po únavné cestě a učíte jako já a moji druzi; usedněte a napijte se s chutí z poháru veselosti!

Miloš Vávra.

V červenci hostoval «ČIN» v Kolárově divadle v Polici nad Met., kde zahrál Goethovu dramatickou báseň IFIGENIE a Svobodovo drama ZAHOZENÝ NŮŽ v premiovém obsazení pražském. Obě hry se setkaly s velkým úspěchem a přítomná kritika (Národní Práce 8. a 15. VII. a Náchodské Listy 15. VII. t. r.) ocenila velmi příznivě práci Dramatického Studia. — Do Police se vrátil «ČIN» ještě v srpnu, kdy zahrál před vyprodávým hledištěm Vavříkovu lyrickou hříčku CASANOVA nově nastudovanou režisérem Milošem Vávrou na scéně Otakara Skalského, s dámami Faustusovou, Neumannovou, Opatrnou a Zelenkovou, pány Janouškem, Kameckým, Macháčkem, Papežem a Vávrou. Hudbu Žouželkovu zahrál Ota Lehner.

Hronovský srpen Dramatického Studia «Čin». Rok po svém prvním pohostinském vystoupení v Jiráskově divadle v Hronově s Jiráskovou veselohrou «Kolébka», přijalo Studio milé pozvání hronovských přátel a sehrálo 21. a 22. srpna Goethovu dramatickou báseň IFIGENIE a 23. Papežovu ZPOVĚĎ BÁSNÍKA. Úlohu matky hrála poprvé Věra Jakešová, Marcela opět Štěpán Skalský, Tristana Bohumil Kučera, prefekta Otakar Skalský.

Jako příští premiu připravuje režisér Miloš Vávra rukopisné drama Marcela Hudce ERINYE, které uvede na scéně Otakara Skalského poprvé 11. října. Hlavní postavy vytvoří Dagmar Neumannová, Liba Zelenková a Děda Papež. V dalších rolích Vondráková, Kamecký, Kučera, Lehner, Macháček a Vávra. Choreografická spolupráce Alena Šindlarová.

Pravidelná matiné budou zahájena v neděli 17. října uvedením Macháckovy LÁSKY CATULLOVY spolu s Tkadlecovým ZKROCENÍM SATYRA. Režii vede Otakar Skalský s hudbou Lehnerovou. Hlavní postavy hrají Věra Jakešová, Jaroslav Šindlar, Štěpán Skalský a Miloš Vávra.

Upozorňujeme! Počínaje dnem 15. září hraje «ČIN» na svém jevišti v Ženském Klubu ve Smečkách pravidelně každé pondělí. Vstupenky v předprodeji u Truhlářové a denně od 18 do 19 hodin v divadle.

Ve výroční den smrti K. H. Máchy v sobotu 23. října uvedeme jako literární mimořádný večer lyrickou skizzu Věry Jakešové PODZIM TVÉHO JARA v režii autorčině. Hrají Jakešová, Neumannová, Papež a Skalský Š. Pouze jediné představení.

Strojní pekařství

KAREL KOPECKÝ

PRAHA II., POŘÍČ 33

Telefon 616-61

Divadelní a filmové kostýmy jen od

JANA SVÁTKA

Praha I., Perštýn 18, Husova 4. Tel. 35770

Malby pokojů provádí firma

J. SLABIHOUBEK

Praha XII., Höflerova 3. Telefon 513-16

Dobré šaty od krejčího

Josefa Průdka,

Praha XII., Schwerinova 22

Telefon 395-91

Fotoamatérům dobře poradí a jejich snímky vypracuje

fotograf **TRUNEČEK**

VINOHRADY, Mnichovská 56, tel. 287-33

Tiskopisy všeho druhu zhotoví Vám knihtiskárna

ANTONÍN STROJIL

Praha XIII.-Vršovice, Kodaňská tř. 11.

TELEFON 561-86

KLOBOUKY

HRABĚ VINOHRADY